

(1945 -)

ŞAHABEDDİN ÜNLÜ

Bolvadinli Emekli Edebiyat öğretmeni Şahabeddin Ünlü ile Ankara'da halef selef oluyoruz. Biz 1969'da Ankara'ya tahsile gittiğimizde, O, aynı yıl Emirdağ Lisesine öğretmen olarak atandı. Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında: "Bir zaman, Bolvadin kazasından geçerken, Üstad'ın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâ-istisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı..." şeklinde bahsi geçen çocuklardan birisi de Şahabeddin Ünlü ağabeydir. Gerisini tashih ettirdiğimiz kendi hatıralarından okuyalım...

Şahabeddin Ünlü Anlatıyor:

Afyon'un Bolvadin kazasında 1945 yılında doğmuşum. Bediüzzaman hazretleri, 1944 Denizli beraatından sonra Emirdağ'ına ikamete mecbur edildi, hatta oranın nüfusuna kaydedildi. Emirdağ o tarihlerde dini yönden lakayt bir ilçeydi. Bolvadin, Emirdağ iki komşu ilçedir. O zamanlar şehirlerde çevre yolu yoktu. Emirdağ'dan gelen, Isparta yönüne giden bütün vasıtalar Bolvadin içinden, tam bizim evin önünden geçirdi. Evimiz Bolvadin'in ana caddesi üzerindedir. Sekiz kardeşiz. Annem, babam bütün kardeşlerim nur talebesidir.

ÜSTAD'IN OTOMOBİLİNİN PEŞİNDEN KOŞMAYI OYUN HALİNE GETİRMİŞTİK

On yaşlarındayım, sene 1956. Sokakta altı arkadaş saklambaç oynuyoruz, oyun çocuğuyuz daha. Baktık Emirdağ tarafından bir taksi geliyor, etrafını da halk kuşatmış. O zamanlar taksilerde bir şeyler satılırdı, oyunu bıraktık, ne satılıyor diye çocukluk merakıyla kalabalığa doğru koştuk. Büyükler birbirini gözeterek yaşıyorlar, biz küçük olduğumuzdan büyüklerin ayaklarının arasından geçebiliyorduk. Duyduğumuz kadarıyla "Hocam dua et, Üstadım dua et" diye, herkes dua istiyor. Biz zannediyoruz ki otomobilde bir şeyler satılıyor, çocukluk işte... Sonra biz de büyükleri takliden ellerimizi başımız üstüne koyup, dua et hocam, dua et hocam diye işi oyuna döktük. Arabadaki zatın daha adını da bilmiyoruz; millet hocam, üstadım diyor ama adı geçmiyor. Arabayı şehrin dışına kadar da bırakmıyoruz ha... Taksinin kapı kulplarından tutup koşmak bizim için oyun gibiydi. Bu sahne Üstad'ın vefatına kadar yıllarca böyle devam etti. Hiç usanmadan ama... Büyükler biraz koşup, bırakıyorlardı. Otomobilin camı açık olur, durmaz, ama yavaş giderdi¹. Üstad arka koltukta ortada otururdu. Ceylan Çalışkan ağabey şoförü... Sonradan bunları öğreniyoruz.

Bolvadin'in ana caddesi üzerinde bulunan iki katlı evimizin üstü, çatı yerine düz alan toprak idi. Bir gün o düz alanda küçük kardeşim Said ile uçurtma uçuruyorduk. Bu arada Üstad'ın taksisinin kornası 'Dat' diye çaldı. Dat sesini duyunca sanki Şahabeddin ben buradayım der gibi geldi bana, paldır küldür indim, tam kapıya çıktım, Üstad'ın arabası bizim kapının önünden geçmek üzere. Hemen koştum peşine...

Otomobilin açık camından göz göze geliyorduk Üstad'la. Başı sarıklı, yeşilimsi mavi gözler mıknaş gibi çekici, sanki ben saman çöpü olmuşum da, beni böyle çekiyor. Haşmeti o kadar etkiliyor insanı, şu anda bile hissediyorum. Öyle bir cazibe var ki o mıknaş, ben çiviyim sanki. Çocukluğun verdiği avantajla, büyüklerden çok biz seyrettik Bediüzzaman'ı. Tabi asrın imamını sonradan anlayacağız

¹ Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında, Bolvadin çocukları ve anneleri şöyle anlatılıyor:

"Bir zaman, Bolvadin Kazasından geçerken, üstadın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâ-istisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı; ve lisan-ı halleriyle "Hoş geldiniz" diyerek tebriklerini ve minnetdarlıklarını takdim ediyorlardı. ... Anneleri hep Nur Talebeleri olan Bolvadin mâsûmlarının samimî alâkalarının sebebi bu idi. denmektedir." (T.Hayat 160)

biz. Bu şekilde kaç kere oldu bilmiyorum, defalarca oldu. Üstad'ın taksisi, iki üç günde bir böyle evimizin önünden geçiyordu. Diyelim Emirdağ'ından Isparta'ya gidiyor... Bu gidiş gelişler, Üstad'ın vefatına kadar eksik olmazdı, bazen ayda bir gibi... 15 yaşına kadar, çok şükür defalarca duasını almış olduk.

Böyle başladı Üstad'la tanışıklığım. Ama önceden büyüklerimiz, babam anam biliyorlarmış Bediüzzaman'ı. Sekiz kardeşiz, bir kız yedi erkek, anam bile kapıdan bakardı Üstad'ın otomobiline. Ailemizin tamamı hizmetin içindeydi.

EMİRDAĞ LİSESİNDE SINIFLARDA 15-20 SAİD VARDI

Risale-i Nurları tanımış, okumuş olarak Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin edebiyat bölümünden 1968 yılında mezun oldum. O zaman Edebiyat öğretmenine her yerde ihtiyaç vardı, bakanlıktan istediğin her yere tayinini yaparız dediler.

Bayram Yüksel ağabey o zaman Ankara'daydı, ben de Risale-i Nur medreselerinde kalıyordum. Rahmetli Bayram ağabey bizim gibi Bolvadinlidir. Bolvadin'in eski adıyla 'Çoğu' yeni adıyla 'Kemer kaya' köyündendir. Ona durumu anlattım, nereye tayin isteyeyim dedim. Dedi ki: "Kardeşim, Bolvadin'le Emirdağ komşu ilçe, Üstad Emirdağ'ına 16 sene kaldı, madem edebiyatçıya her yerde ihtiyaç var, sen Emirdağ'ına git. Tayinini Bolvadin'e yaptırırsan, insanlar seni tanıyor, rahat bırakmazlar, çocuğuna torpil isterler" dedi.

1969'da Emirdağ lisesine atandım. Sınıfta listeyi elime aldım, yoklama yapıyorum, ilginç bir şey; 50 kişilik sınıfta en az 15-20 kişinin adı Said. Ben sebebini biliyorum da, maksat öğrencileri konuşturmak... Mesela Said Ünal. Diyorum ki: "Bak oğlum, listede 15 tane Said var, niye çok Said var sizin bu sınıfta?" Diyorlar ki: "Hocam buraya Bediüzzaman Said Nursi diye büyük bir zat gelmiş, ona herkes hürmet ediyormuş, onun için babam benim adıma Said koymuş" diyorlardı. Buna yakın cevaplar... Emirdağ'da yüzlerce binlerce öğrenci yetiştirmek nasip oldu bize. Şimdi emekli olarak Eskişehir'de ikamet ediyorum.

Emirdağ'ında Üstad'ın kaldığı evde ben kiracı olarak oturdum. Sahibi rahmetli oldu. Onun hatıralarını teyp kasedine kaydetmiştim ama maalesef onları kaybettim. Hamza Emek Ağabey akrabamızdır.